

Adjectivul

Cine are o-nsușire
Dă de știre.
Despre formă și culoare,
De e mic, ori de e mare,
Despre gust, despre miros,

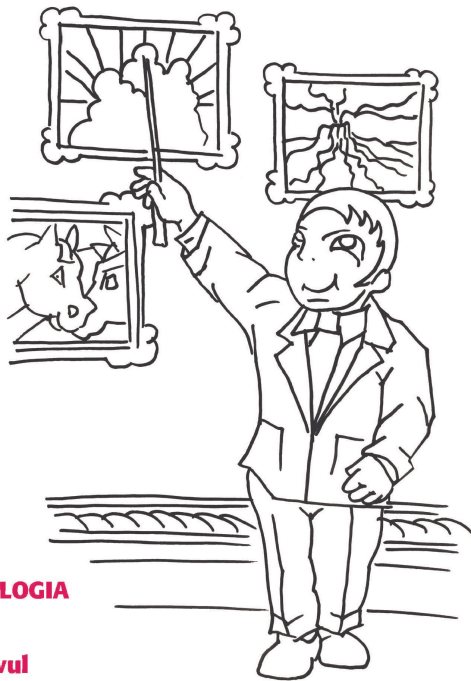
Ori de-aduce vreun folos,
Ăsta este rolul său!
Uneori e subiectiv,
Ce să-i faci,
E **Adjectiv!**

Ți-i/ții; zi-le/zile

Dacă **ții** o socoteală
Și-încă **ți-i** la îndemână,
Cată ca-ntr-o săptămână
Ca să cazi la învoială
Și să-nveți toată povestea,

Astfel ca în șapte **zile**
Tu să-i duci și mamei vestea
Că gramatica o știi.
Zi-le și altor copii!

II. MORFOLOGIA

Substantivul

E o parte de vorbire
Și îi stă mereu în fire
Lucrurile să numească.
Ființe și acțiuni,
Fenomene și minuni,
Însușiri, ape, genuni

Nu se-oprește să înșire
Și nu vrea să obosească,
Să se-oprească.
Dacă vrei să afli-în lume
De un lucru are nume,
Substantivul ți-l va spune.

Articolul

Singur nu spune nimic,
Are glasul foarte mic,
Stă pe lângă cineva
Și-l ajută. E ceva!
Câteodată-i hotărât,

Până-i trece de urât,
Altă dată-i tot pe dos,
Dar, oricum, e de folos
Substantivului. De vrei
Orice **Articol** poți să iei.